

Лудостъ ли бѣше това? Самиятъ вселенски патриархъ, надменниятъ ромеецъ, главата на православието, бѣ напусналъ златния си дворецъ въ Визансъ, за да дойде самъ, лично въ Търново? Съ ли бѣше това?

Пресвитеръ Константинъ пое дѣхъ и се обади:

— Сега патриаршеската кочия и конницата, която го придружава, се изкачватъ по Боярския рѣтъ.

Все още стояха като каменени. Какъ бѣше възможно такава чудо?

Вселенскиятъ патриархъ въ Търново!...

ГЛАВА IX.

И той наистина бѣше дошелъ.

Разтреперанъ, разкаянъ, съ сълзи на очи, той молѣше помощта на силния български царъ противъ латинитѣ, които се готвѣли да потеглятъ за Визансъ. Ромеитѣ били съгласни на всичко. Да провъзгласятъ българския владѣтель за императоръ на българитѣ и гърцитѣ, да го признаятъ за единственъ свой господаръ, да му предадатъ Константиновградъ...

Примамката бѣше страшна.

Набързо свиканиятъ висшъ боярски синклитъ загуби ума си. Такова нѣщо не бѣха никога очаквали. До вчера отблъсквани и непризнати отъ никого, презирани, заплашвани. А сега такава изумително предложение... Бояритѣ се тѣлпѣха като заблудени овци изъ престолната зала на палата, гледаха се като безумни, шѣпнѣха, викаха, нѣкои спорѣха, други колѣничеха и високо се молѣха и кръстѣха, съ топли благодарности къмъ свети Ивана и чудотвореца Димитъръ, други идѣха съ насълзени отъ радостъ очи и благоговейно цѣлуваха багреницата на Калояна — новиятъ василевсъ на всички българи и гърци. Но все пакъ нѣкакво разяждащо безпокойство душеше сърдцата имъ и ги караше да хвърлятъ изплашени погледи къмъ царя.

Той единственъ не бѣше загубилъ главата си въ общото вълнение. Изправенъ до пезула край източната стена